

Inhoudsopgave

p1

Voorwoord

Janine Janssen (voorzitter NVC)

p2

Oratie 'Over generaties. Intergenerationele patronen van deviant gedrag'

Veroni Eichelsheim (NSCR)

p4

Oratie 'Stroomlijning van het sanctierecht: Over consistentie, maatwerk en verantwoordelijkheden

Sanne Struijk (Erasmus Universiteit Rotterdam)

p6

NWO Subsidie 'FORT-PORT: aanpak van ondermijnende criminaliteit in de haven van Rotterdam'

Karin van Wingerde, Lieselot Bisschop, Robby Roks & Richard Staring (Erasmus Universiteit Rotterdam)

p7

VIDI project 'Achter Buitenlandse Tralies

Steve van de Weijer (NSCR)

p8

VENI project 'How do cybercriminals commit crime online? Understanding how hackers think and act'

Asier Moneva (NSCR)

p9

PhDs in Criminology: Community building & cursusaanbod

Hilde Wermink (NSCR & Universiteit Leiden) & Beate Völker (NSCR)

11

Promovendi in de spotlight!

Mieke Kox (Erasmus universiteit Rotterdam)
Anke van der Hoeven (Leiden Universiteit)

12

Aankondigingen vanuit de vereniging:

NVC-congres 2024, 50 jaar Criminologie; Prijsvraag dineren met je Criminologie held, de Willem Nagelprijs

Voorwoord

Beste lezer,

Bij de voorbereiding van de laatste Nieuwsbrief van dit jaar, is het verleidelijk om te somberen over wat er allemaal om ons heen gebeurt: de aanhoudende oorlog in de Oekraïne, de conflicten in het Midden-Oosten, zorgen om het klimaat en polarisatie in eigen land. Het kost niet veel moeite om dit lijstje verder aan te vullen.

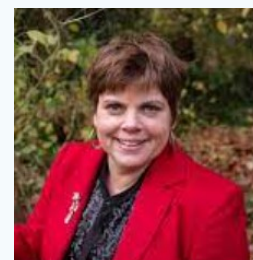
Kenmerkend van al die grote vraagstukken is dat het om problemen gaat die niet zomaar uit de lucht zijn komen vallen. Het gaat niet om van elkaar losstaande incidenten, maar om patronen, waarbij dikwijls de ene generatie kiemen van conflict doorgeeft aan de volgende – onderdeel van wat wij in de criminologie ook wel 'intergenerationele overdracht' noemen. Bij die overdracht gaat het bijvoorbeeld om het doorgeven van eigenschappen, opvattingen en gedrag. Als criminologen zijn we sterk geïnteresseerd in de doorgifte van narigheid. Dit thema wordt dan ook veel beschreven op het gebied van huiselijk geweld en criminaliteit in de levensloop. We schrijven beduidend minder over positieve zaken die ook doorgegeven worden, zoals kennis en kunde.

Dat intrigerende gegeven is dan ook het uitgangspunt voor ons Jaarcongres in 2024. Dat wordt niet zomaar een congres, want we vieren het vijftigjarig bestaan van onze mooie vereniging. Ik laat hier in het midden of de NVC Sarah of Abraham ziet, maar we gaan ons afvragen welke goede dingen we uit het verleden hebben overgenomen en we stellen ook de prikkelende vraag of er wellicht ideeën zijn geweest die we beter links hadden kunnen laten liggen. Daarnaast kijken we vooruit en vragen ons kritisch af wat wel en niet van belang is om aan criminologen na ons door te geven. Ik verheug me enorm op dit congres en ga er van uit dat onze leden in grote getalen zullen verschijnen. Wie wil dit nou missen?

Met het oog op die blik op de toekomst hebben we in de nieuwsbrief overigens een nieuwe rubriek toegevoegd, waarin we promovendi laten vertellen over hun proefschrift (in wording).

Ik wens U veel leesplezier!

Janine Janssen

Oratie: Over generaties. Intergenerationele patronen van deviant gedrag.

Veroni Eichelsheim (NSCR & Rijksuniversiteit Groningen).

Veroni Eichelsheim is als senior onderzoeker verbonden aan het Nederlands Studiecentrum Criminaliteit en Rechtshandaving (NSCR) en als bijzonder hoogleraar aan de Rijksuniversiteit Groningen, Faculteit Gedrags- en Maatschappijwetenschappen, Afdeling Ontwikkelingspsychologie. De leerstoel 'Intergenerationele continuïteit van deviant gedrag' werd ingesteld als samenwerking tussen het NSCR en de RUG. Op 15 september sprak zij haar oratie uit. Onderstaande tekst is een samenvatting hiervan.

De titel van deze leerstoel doet een zekere gelijkenis in gedrag tussen kinderen en hun ouders vermoeden. Wanneer kinderen op hun ouders lijken in prosociale zin, wordt dat over het algemeen niet als probleem gezien. Wanneer kinderen echter op hun ouders lijken in antisociaal gedrag, wordt dit door de samenleving over het algemeen wél als probleem gezien.

Doel van de leerstoel

In deze leerstoel staat juist dit gegeven centraal: intergenerationele continuïteit van deviant gedrag. Met *intergenerationele continuïteit* wordt verwezen naar de mate waarin het gedrag van ouders de kans beïnvloedt dat kinderen vergelijkbare gedragingen gaan vertonen. Ik noem dit bewust continuïteit (in tegenstelling tot overdracht) omdat deze term meer recht doet aan de verschillende onderliggende verklarende mechanismen. Met *deviant gedrag* doel ik op gedragingen die niet in lijn zijn met gangbare sociale normen – ik richt me specifiek op overlastgevend, problematisch, antisociaal, agressief, en ook crimineel gedrag. Het gaat me niet alleen om het vaststellen van intergenerationele continuïteit, ook besteed ik aandacht aan het verklaren van intergenerationele patronen, maar ook vind ik het belangrijk aandacht te besteden aan interventies die gericht zijn op het doorbreken van intergenerationele patronen van deviant gedrag.

Onderzoek laat zien dat kinderen van criminele ouders een verhoogd risico hebben om zelf crimineel actief te worden, dit risico neemt verder toe wanneer beide ouders crimineel zijn, maar ook wanneer het gewelddadig gedrag betreft. Ook andere vormen van geweld continueren over generaties, bijvoorbeeld huiselijk geweld en kindermishandeling.

Bovenstaande voorbeelden zijn voorbeelden van zogenaamde *homotypische* continuïteit over generaties: hetzelfde type deviant gedrag duikt op in dezelfde levensfase bij zowel ouders als kinderen. Toch lijkt het ook belangrijk te focussen op *heterotypische* continuïteit, immers, er zijn ook potentueel andere nadelige effecten te bedenken van opgroeien in een gezin waar ouders deviant gedrag vertonen. Ook het bestuderen van *discontinuïteit* levert veel informatie op: wanneer

gedrag tegen de verwachtingen in *niet* wordt overgedragen, kan dit belangrijke aanknopingspunten geven voor veerkracht, die vervolgens kunnen worden gebruikt om effectiever te interveniëren.

De meest genoemde onderliggende mechanismen van intergenerationele continuïteit laten zich het best onderscheiden in genetische/biologische, sociale/culturele en economische mechanismen. Onderzoek aan dat genetisch of biologisch risico een belangrijke rol speelt bij de clustering van afwijkend gedrag in families. Afgezien daarvan zijn onderzoekers het erover eens dat ook sociale of culturele mechanismen een rol spelen, bijvoorbeeld via sociaal leren, de keuze van een partner, of door een lastige transitie naar ouderschap voor ouders met een belast verleden. Aangezien armoede een bekende aanjager is van deviant gedrag, en armoede ook van generatie op generatie wordt doorgegeven, worden sociaaleconomische omstandigheden als een belangrijke drijvende kracht achter intergenerationele continuïteit van afwijkend gedrag gezien. Aan de andere kant kan opwaartse sociale mobiliteit, bijvoorbeeld via onderwijs, veerkracht bevorderen.

Levensloopbenadering

Intergenerationele continuïteit van deviant gedrag is een complex samenspel tussen factoren op individueel niveau, gezinsniveau, de hierboven genoemde mechanismen en maatschappelijke of zelfs historische factoren. De verschillende disciplines die betrokken zijn bij het bestuderen van intergenerationele continuïteit van deviant gedrag, kunnen mogelijk baat hebben bij een gemeenschappelijke taal. In mijn oratie stel ik dat de *levensloopbenadering* bij uitstek geschikt is om als gemeenschappelijke taal te gebruiken, temeer omdat deze benadering al wordt gebruikt in de psychologie, pedagogiek, criminologie en sociologie. De levensloopbenadering, gekenmerkt door de focus op leeftijdsgerichte ontwikkeling, het idee van verbonden levens ('linked lives') onderstreept en de noodzaak schetst om de ontwikkeling van de levensverloop in een bredere sociale, maatschappelijke en historische context te bestuderen, maakt deze benadering uiterst geschikt. Deviant gedrag vormt immers een bedreiging voor 'normale' ontwikkelingsdoelen in alle levensfasen: in zowel de adolescentie, volwassenheid als de kindertijd. Het is dan ook niet gek dat de levensloopbenadering centraal staat in de (vele) projecten die komende jaren op de planning staan.

Wat werkt voor wie, en wanneer?

De levensloopbenadering kan daarom ook nuttig zijn bij het ontwikkelen van effectievere preventie- en interventiestrategieën. Hoewel niet eenvoudig, ben ik ervan overtuigd dat er meerdere momenten in de levensverloop zijn waarop patronen van intergenerationele continuïteit kunnen worden voorkomen. Bijvoorbeeld via generieke preventiestrategieën: gezond en veilig opgroeien voor iedereen. Of, via meer specifieke preventie en interventie, door te proberen de meest kwetsbare groepen in de samenleving te bereiken. Hoewel het adagium in wetenschap en maatschappij 'zo vroeg mogelijk ingrijpen' lijkt te zijn, is de mogelijkheid om vroeg in te grijpen ook sterk afhankelijk van risicotaxatie: zijn we in staat deze doelgroepen te identificeren en te bereiken? Juist wanneer er sprake is van deviant gedrag, regel- of 2 normovertredend van aard, vinden interventies niet alleen in vrijwillig,

maar ook in onvrijwillig kader plaats. Er is dan bijna altijd een ingewikkelde balans tussen zorg, pedagogische verantwoordelijkheid enerzijds en repressie of bescherming van de samenleving anderzijds. Niets doen is echter geen optie. De eerder geschetste barrières kunnen mogelijk weggenomen worden door de komende jaren systematisch en gedegen onderzoek te doen naar de effectiviteit van interventies. Liefst met een langere opvolgtermijn: over de levensloop én over generaties.

De toekomst

In mijn oratie pleitte ik daarom voor een aantal ontwikkelingen, waar ik zelf uiteraard de komende jaren een bijdrage aan zal leveren. Ten eerste: intergenerationele continuïteit van deviant gedrag is een complex fenomeen waarbij een interdisciplinaire aanpak bij uitstek geschikt lijkt om doorbraken te bereiken. Dat betekent dat onderzoekers actief de samenwerking moeten zoeken met onderzoekers uit andere disciplines, maar ook samenwerking met hogescholen, praktijk en politie zijn onontbeerlijk. Ten tweede is prospectief longitudinaal onderzoek essentieel, aangevuld met kwalitatief onderzoek en casestudies om meer inzicht te krijgen in onderliggende mechanismen. Ten derde moet onderzoek zich richten op veerkracht en discontinuïteit. En tot slot denk ik dat het belangrijk is om effectievere preventie- en interventiestrategieën te ontwikkelen, gebaseerd op grootschalig longitudinaal (effect)onderzoek.

Sanne Struijk (Erasmus Universiteit Rotterdam)

Strafrecht juriste Sanne Struijk is benoemd tot hoogleraar Sanctierecht aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, Erasmus School of Law. Op vrijdag 29 september 2023 hield ze haar oratie, getiteld "Stroomlijning van het sanctierecht: Over consistentie, maatwerk en verantwoordelijkheden". In deze nieuwsbrief licht ze de titel en de inhoud van de oratie toe.

Het wettelijk sanctiestelsel in het Wetboek van Strafrecht voorziet niet alleen in specifieke strafbaarstellingen met bijbehorende sanctiebepaling, maar ook in algemene regels over de geldende sancties, hun minimum- en maximumduur en de onderlinge combinatiemogelijkheden. Enerzijds is dit stelsel gestoeld op vrij bestendige uitgangspunten, maar anderzijds vormt het de vertaalslag van veranderende maatschappelijke en politieke opvattingen. Het recht en dus ook het sanctierecht is nu eenmaal grotendeels politiek gestuurd; het heeft zich dus ook altijd te verhouden tot die politieke realiteit. De laatste jaren is fors gesleuteld aan het wettelijk sanctiestelsel, deels ingegeven door een hernieuwd geloof in de vergeldingsgedachte en deels vanuit op de toekomst gerichte doelstellingen van maatschappijbeveiliging en recidivevoorkoming. Hoewel hiermee de wettelijke mogelijkheden voor differentiatie in de overheidsreactie op strafbaar gedrag zijn toegenomen, constateer ik dat dit zonder oog voor consistentie en onderlinge samenhang is geschied.

Een herbezinning op en een herziening van het sanctiestelsel is daarom hard nodig. Juist in deze politiek en maatschappelijk roerige tijd, waarin diezelfde politiek en maatschappij niet alleen veel van het sanctierecht vragen, en verwachten, maar ook mondig genoeg zijn om de werking ervan te bekritisieren. Het is dan extra nodig dat zowel wettelijke en beleidsmatige veranderingen als rechterlijke beslissingen met heldere, valide en reële overwegingen worden onderbouwd. Overwegingen bovendien die gestaafd worden door een visie en een stelsel, dat werkbare kaders biedt voor alle bij de sanctietoepassing betrokken individuen, actoren en instanties. En daar schort het nu juist aan in het huidige sanctierecht.

Centraal in mijn betoog staat het samenspel van en de doorwerking tussen de oplegging en tenuitvoerlegging van sancties. Nu de tenuitvoerlegging rechtstreeks in het verlengde ligt van het rechterlijk oordeel over de opgelegde sanctie zou het ook omwille van de geloofwaardigheid als één geheel kunnen worden gezien. In plaats echter van een gestroomlijnd geheel, is er in mijn optiek sprake van afzonderlijke radartjes die slecht op elkaar zijn afgesteld, met systeemverstoringen tot gevolg. Van oudsher bepaalt in ons sanctierecht de wetgever het kader en de buitenranden van het

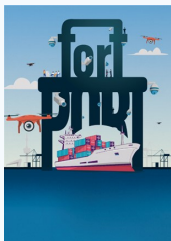
sanctiestelsel, maar is het vervolgens bewust aan de strafrechter overgelaten om de in concreto passende sanctie te bepalen. Eveneens van oudsher heeft die strafrechter vervolgens geen verantwoordelijkheid voor en zeggenschap over de tenuitvoerlegging van die sanctietoematingsbeslissing. Die tenuitvoerlegging geschiedt door uitvoeringsorganisaties en administratieve instanties onder verantwoordelijkheid van het ministerie van Justitie en Veiligheid. Gelet op de geloofwaardigheid en legitimiteit van opgelegde sancties is de tenuitvoerlegging een essentieel sluitstuk van het sanctierecht. Ingeval van onze rechtsstaat staat of valt dat niet alleen met een daadwerkelijke tenuitvoerlegging maar zeker ook met de wijze waarop dat geschiedt en de afwegingen die daarbij worden gemaakt. Dit zijn doorgaans preciaire afwegingen van individuele en maatschappelijke belangen. Zeker nu bij de tenuitvoerlegging tegenwoordig ook uitdrukkelijk rekening dient te worden gehouden met de belangen van slachtoffers en nabestaanden, met alle nieuwe uitdagingen van dien.

In mijn oratie worden de voornoemde systeemverstoringen met concrete voorbeelden belicht, geconcentreerd rondom zowel vrijheidsbeperkende als vrijheidsbenemende straffen en maatregelen. Een overkoepelende constatering daarbij is dat de wijze van tenuitvoerlegging een steeds belangrijkere factor is geworden in de beslissing van strafrechters over de sanctietoemeting. Dat is opvallend aangezien strafoplegging en tenuitvoerlegging traditioneel van elkaar zijn gescheiden. Waar de wetgever nog onverminderd vasthoudt aan dat onderscheid, brokkelt dat in de rechtspraak af. De wijzigingen in wet- en regelgeving met betrekking tot de gevangenisstraf stapelen zich bijvoorbeeld in zo'n hoog tempo op en zijn van een zo'n wezenlijk belang dat de strafrechter die aan de voorkant bij diens straftoematingskeuze niet meer helemaal lijkt te kunnen of te willen negeren. Tegelijkertijd lijkt de rechtspraak te worstelen met de vraag of en hoe gewijzigd tenuitvoerleggingsbeleid moet doorwerken op de sanctiebeslissing. Door dit alles staat het rechterlijk maatwerk onder druk, althans ontbreekt de consistentie in het doel-kader van waaruit een concrete sanctietoematingsbeslissing volgt. Onduidelijk is in ieder geval welke op theoretische of empirische kennis gestoelde betekenis aan die doelen wordt toegekend. Bovendien is onduidelijk met welke doelbinding hiermee een heldere en afdoende afgewogen legitieme penologische grondslag wordt geboden, mede in het licht van het juist sterk in ontwikkeling zijnde normatieve kader van EHRM-rechtspraak en EU-recht.

Het voorgaande brengt verantwoordelijkheden met zich, voor de wetgever, de wetenschap en voor de rechtspraak. Het is immers funest dat waar de legitimiteit, geloofwaardigheid en effectiviteit van sanctionerend overheidsoptreden vraagt om een gestroomlijnd geheel, dit in de praktijk ontbreekt. Dat ligt overigens niet aan die praktijk of de uitoefening daarvan, zelf. Er liggen bovendien vele, soms begrijpelijke oorzaken aan ten grondslag. Oorzaken ook, die maken dat er veelal op ad hoc-basis veranderingen worden aangebracht of beslissingen worden genomen. De maatschappelijke uitdagingen waar we voor staan, zijn echter groot en vragen, in combinatie met een wisselend criminaliteitsbeeld, om een passend antwoord. Gegeven de politieke teneur om het sanctierecht daarbij als repressief maar ook

preventief instrument in te zetten, is het nodig dat het ad hoc-niveau wordt ontstegen en dat wordt toegewerkt naar een overkoepelende en integrale visie op het sanctierecht. Een breed gedragen visie op de vraag waaraan en tot hoever de overheid de legitimiteit ontleent om via sanctionering in te grijpen op het vermogen of de vrijheid van een burger; een visie die verder reikt dan de gedachte dat toenemende differentiatie in het sanctiestelsel hand in hand gaat met maatwerk; en een visie met oog voor de samenhang van de verschillende systematiek, niveaus en verantwoordelijkheden binnen het sanctierecht. Van strafbaarstelling tot tenuitvoerlegging, en verankerd in niet alleen een gemoderniseerd Wetboek van Strafvordering, maar ook een op termijn gemoderniseerd Wetboek van Strafrecht. In het kader van mijn leerstoel zal ik me hier de komende jaren ten volle voor inzetten.

Karin van Wingerde, Lieselot Bisschop,
Robby Roks & Richard Staring
(Erasmus Universiteit Rotterdam)

In maart 2023 kende de Nederlands Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (NWO) ruim 3 miljoen toe aan het project FORT-PORT (Focusing On the Right Things in the Port of Rotterdam) waarin het bedrijfsleven, overheidsorganisaties en wetenschappers samenwerken om cocaïnehandel, mensensmokkel en corruptie in en rond de Rotterdamse haven een halt toe te roepen. Het project wordt geleid door EUR-criminologen Karin van Wingerde, Lieselot Bisschop, Robby Roks en Richard Staring. Het project zal in januari 2024 van start gaan en zal 4,5 jaar duren.

Een wereldhaven zoals Rotterdam is een economische motor en een bron van werkgelegenheid, niet alleen voor kraanmachinisten, roeiers en havenarbeiders, maar ook voor inklimmers en uithalers die in verband worden gebracht met internationaal opererende criminele ondernemingen. De haven van Rotterdam is een van de belangrijkste corridors naar Europa en mede door de goede logistieke infrastructuur ook aantrekkelijk voor de smokkel van allerhande illegale goederen. De laatste jaren wordt in de (inter)nationale media stevast gesteld dat de haven van Rotterdam een cruciale rol speelt in de mondiale cocaïnehandel en ook een belangrijk knooppunt is voor mensensmokkel.

Aanleiding voor FORT-PORT was de constatering dat deze situatie voortduurt ondanks dat er in de afgelopen jaren een niet aflatende stroom aan politieke en maatschappelijke aandacht voor deze problematiek is gekomen en ondanks dat er substantiële financiële investeringen zijn gedaan in de aanpak van cocaïnesmokkel en mensensmokkel in en rond de haven. Dat roept de vraag op of de aanpak nu wel gericht is op de juiste dingen en wat is er eigenlijk bekend over de effectiviteit van de genomen maatregelen en interventies? Het lijkt er immers op dat criminele groepen relatief gemakkelijk anticiperen op veranderingen in logistieke en controle processen en hun modus operandi daarop aanpassen. Tegelijkertijd is er ook weinig bekend over de eventuele neveneffecten van het steeds meer versterken van de aanpak van deze problematiek in de haven en van het fortificeren van die haven.

FORT-PORT beoogt beter inzicht te creëren in hoe criminele organisaties die zich bezighouden met cocaïnehandel en mensensmokkel in en rond de haven Rotterdam opereren. Die kennis stelt de organisaties die zich bezighouden met de bestrijding van deze fenomenen in staat om proactief in te grijpen en zo het geweld en de schade die met cocaïnehandel en mensensmokkel gepaard gaan te voorkomen. Bovendien beoogt FORT-PORT om de succesfactoren en uitdagingen in de bestaande publiek-private samenwerkingen in de haven zichtbaar te maken, internationaal te verbinden en zo de aanpak

toekomstbestendiger te maken.

Interdisciplinaire samenwerking

In FORT-PORT werken EUR-criminologen samen met wiskundigen en computerwetenschappers van de Technische Universiteit Delft, met het centrum voor Game research van de Universiteit Utrecht en met het Freudenthal Instituut van de Universiteit Utrecht. Daarnaast bouwt het FORT-PORT consortium voort op al veel langer lopende samenwerkingen met verschillende publieke en private partijen die zich in en rond de haven van Rotterdam bezighouden met de bestrijding van cocaïnehandel en mensensmokkel. In het consortium wordt samengewerkt met de Zeehavenpolitie, de vreemdelingenpolitie, de Gemeente Rotterdam, het openbaar ministerie, de FIOD en de Douane, de Koninklijke Marechaussee, het Strategisch Kennis Centrum Ondernijnende Criminaliteit, Havenbedrijf Rotterdam, Secure Logistics, Deltalinqs, Deloitte, Pandora Intelligence, Securitas, Stichting de Verre Bergen, Bureau Bridgges, Zadkine, Nederlandse Defensie Academy en het Scheepvaart en Transport College.

Innovatieve methoden en een breed scala aan perspectieven

In FORT-PORT worden verschillende methoden, perspectieven en ook locaties met elkaar in verband gebracht. Zo combineren we kwalitatief etnografisch veldwerk in wijken met kwantitatieve netwerkanalyse en proberen we met de inzichten uit het onderzoek dynamic heatmaps te ontwikkelen die inzicht geven in risicovolle locaties in het havengebied. Ook ontwikkelen we serious games om data te verzamelen over het handelen van daders en handhavers. De games zullen voorts worden gebruikt om toekomstige havenmedewerkers (publiek en privaat) op te leiden en meer bewust te maken van de risico's op ondermijnende criminaliteit. In FORT-PORT kijken we naar de fenomenen van cocaine handel en mensensmokkel, maar ook naar de aanpak en daartoe kijken we naar de perspectieven van verschillende belanghebbenden (een breed scala aan wetshandhavers, beleidsmakers, particuliere bedrijven, (potentiële) daders, (toekomstige) havenmedewerkers, jongeren, enz.). Hoewel FORT-PORT start in de haven van Rotterdam als logistieke hub, beoogt het project ook samenwerking met andere Europese havens op te zoeken, zoals die in Bilbao, Le Havre, Antwerpen, Hamburg en Calais. Binnen die samenwerking zullen de bevindingen van FORT-PORT bediscussieerd en vergeleken worden met de ervaringen, expertises en best-practices van de andere havens, om zo de fundering te leggen voor een sterke samenwerking in een 'North Sea Coast Ports' netwerk.

Het doel van FORT-PORT is uiteindelijk om ook het publieke debat te entameren over de bredere maatschappelijke voedingsbodems voor cocaïnehandel en mensensmokkel, maar ook over het belang van een geïntegreerde aanpak die rekening houdt met mogelijke neveneffecten van het opwerpen van alle mogelijke barrières. FORT-PORT draagt op die manier bij aan het ontwikkelen van een economisch welvarende, veilige, weerbare en daarmee toekomstbestendige wereldhaven en het vergroten van de maatschappelijke weerbaarheid tegen ondermijnende criminaliteit.

Voor hun onderzoek in en rond de Rotterdamse haven wonnen de EUR-criminologen in november 2023 al de [onderzoeksprijs](#) van de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Steve van de Weijer (NSCR)

In juni werd bekend dat Dr. Steve van de Weijer een NWO VIDI beurs toegekend heeft gekregen voor onderzoek naar Nederlanders die in het buitenland gedetineerd zijn. In deze nieuwsbrief legt hij uit waar het onderzoek overgaat en waarom het van belang is.

Onze levens zijn de afgelopen decennia sterk veranderd door zaken als globalisering, digitalisering en het openen van de grenzen. Hierdoor is onze wereld kleiner geworden en krijgen criminelen ook steeds meer mogelijkheden om over de grenzen misdrijven te plegen (bijv. drugsmokkel, mensenhandel). Als gevolg hiervan zit een substantiële en groeiende groep mensen gevangen in het buitenland, in het land waar zij het misdrijf hebben gepleegd (ongeveer 5% van de wereldwijde gevangenispopulatie). Het aantal Nederlandse gevangenen achter buitenlandse tralies is tussen 1988 en 2015 verviervoudigd en is relatief hoog vergeleken met gevangenen uit Duitsland, België, Frankrijk en Groot-Brittannië: jaarlijks worden ongeveer 2000 Nederlanders in het buitenland gevangengezet waarvan een groot deel na vrijlating wil terugkeren naar Nederland. Het is dan ook van groot belang dat we weten wie deze mensen zijn, hoe zij deze buitenlandse detentie hebben ervaren en hoe hun resocialisatie verloopt.

De wetenschappelijke kennis over deze groep is echter erg beperkt omdat eerder onderzoek bijna exclusief gericht is op gevangenen in eigen land. Het valt te betwijfelen of resultaten uit dit eerdere onderzoek generaliseerbaar zijn naar gevangenen in het buitenland. Er zijn namelijk diverse redenen om aan te nemen dat gedetineerden een buitenlandse detentie anders ervaren dan in Nederlandse gevangenis. Zo brengen gedetineerden in het buitenland vaak lange tijd in voorlopige hechtenis door waardoor zij langdurig onzekerheid ervaren over hun straf, wat ook belangrijke besluitvorming over zaken in Nederland (bijvoorbeeld over kinderopvang en huurwoningen) bemoeilijkt. Zelfs wanneer er een vonnis is geveld, blijft vaak onduidelijk wat de einddatum van de detentie zal zijn, vanwege onduidelijke procedures rondom vervroegde voorwaardelijke invrijheidstelling en overplaatsingen. Daarnaast is goede rechtsbijstand in het buitenland vaak duur en daardoor voor veel gedetineerden onbereikbaar. Vreemde talen bemoeilijken bovendien de communicatie met lokale advocaten, en leiden ook tot communicatieproblemen met medegevangenen en gevangenispersoneel. Ook kan er door taalproblemen vaak geen onderwijs gevolgd worden in de gevangenis en zijn Nederlandse gedetineerden zich niet altijd bewust van de cultuur, gebruiken en geldende wet- en regelgeving in andere landen. In sommige landen zullen gevangenen ook te maken krijgen met zwaardere omstandigheden, zoals overvolle cellen, geweld, slechte sanitaire voorzieningen, beperkte gezondheidszorg of geen dagelijks programma. Tot slot zitten deze gedetineerden ver van huis gevangen

waardoor het moeilijk is om in contact te blijven met het thuisfront, wat tot meer sociale isolatie kan leiden.

Deze verschillen in omstandigheden tussen detentie in het buitenland en in Nederland kunnen vervolgens ook van invloed zijn op het reïntegratieproces en negatieve gevolgen hebben voor gedetineerden, zoals recidive, gezondheidsproblemen en werkloosheid, maar ook voor hun familieleden. Daarom wordt in dit onderzoeksproject de gehele levensloop van deze groep gedetineerden in kaart gebracht om meer inzicht te verkrijgen in de risico factoren voor detentie in het buitenland, de ervaringen tijdens buitenlandse detentie, en de gevolgen van detentie in het buitenland voor zowel gedetineerden als hun familieleden. Er zal hiervoor gebruik worden gemaakt van een mixed-methods aanpak waarin registerdata van het CBS en Bureau Buitenland van Reclassering Nederland worden geanalyseerd, surveys worden afgenomen onder Nederlanders die momenteel in het buitenland gevangen zitten, en kwalitatieve interviews worden afgenomen onder Nederlanders die teruggekeerd zijn na buitenlandse detentie en hun familieleden. Door middel van deze combinatie van kwantitatieve en kwalitatieve onderzoeksmethoden wordt kennis ontwikkeld die van groot belang is voor de verbetering van de interventies, steun en hulp aan specifiek deze groep gevangen en hun families, om zo de negatieve gevolgen van gevangenschap in het buitenland te beperken.

Asier Moneva (NSCR & The Hague
University of Applied Sciences)

In August 2023 Asier Moneva was awarded a NWO VENI grant. In the newsletter he explains what the project is about.

We often imagine cybercriminals as complex masterminds hidden under a black hood. From a gaming chair in their basement headquarters, they use multiple futuristic devices built from recycled materials and interconnected by a sea of wires to launch cyberattacks on governments here and there while emptying your bank account and adding zeros to theirs in a jiffy. Well, the often less interesting truth is that there are many types of cybercriminals, and most of them, like everyone else, have things to learn and mistakes to make. Since no one likes to air their mistakes, and hackers are no exception, the cybercrime stories we hear about are so impressive that they often seem like science fiction. But where does myth end and reality begin?

Where, when and how a crime is committed is one of the big criminological questions. To explore this in the context of offline crime, criminologists have delved into the concept of crime journeys—the trips that offenders take before, during and after committing a crime. Consider burglars, for instance, as they embark on a crime journey. They might leave their residence, coordinate with accomplices, drive to an affluent residential area, survey potential targets, break into a chosen house, transport the stolen goods to their vehicle, deposit the loot in a storage facility, and finally return home. Now, applying a similar approach, what would the cybercrime journey of a hacker look like? Unfortunately, criminologists know very little about what hackers actually do on the Internet and the sites they visit when committing cybercrime. Understanding this process represents a renewed scientific challenge for the discipline.

The first challenge is conceptual, since the characteristics of the environment are not the same offline as online, nor are the skills needed by criminals to commit crimes the same in these environments. For one thing, time and space do not impose the same constraints on human behavior online as offline. While moving offline requires a considerable investment of time and usually a means of transportation, moving from one online site to another is reduced to the few seconds in which we do a search and click. The time it takes to do things, and therefore the effort required, is greatly reduced in the online environment. Moreover, many of the skills that are essential to committing crimes offline are of little value online. And, in turn, new ones are needed. For example, criminals pick locks offline to get into places, but online they will most likely need a password. The unique spatio-temporal characteristics of online environments, coupled with the new skills needed to commit online crimes, mean that traditional

criminological theories may have limited explanatory scope for cybercrime. Understanding how cybercriminals "travel" online as a result of these constraints would provide insight into where they operate and how they select their online targets, a knowledge gap that must be urgently addressed.

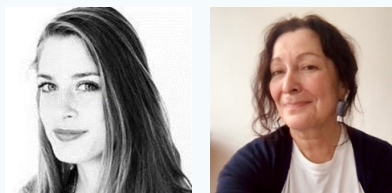
In my Veni proposal, I build on the concept of crime journeys and propose to adapt them to the online environment as cybercrime journeys. This requires an initial conceptualization exercise that I will support with simulated data to identify what elements a cybercrime journey has, and how they can be measured. The resulting framework will allow me to start from a solid theoretical foundation on which to develop empirical studies. For the studies, I intend to recruit hackers with different backgrounds and levels of experience. Recruitment will be challenging in itself, as this population is difficult to reach (especially criminal hackers), but the effort is worthwhile for the potential internal validity of the research. Subjects will participate in simulated cybercrime challenges, controlled virtual scenarios in which they will need to complete a task that resembles that of a cybercriminal. After the challenge, I will interview the hackers as we watch the video of their performance to understand why they make the decisions they do. This strategy will allow to collect objective data on online criminal behavior with which to reconstruct hackers' cybercrime journeys and understand how they think and act. I will then test whether the empirical regularities observed in offline crime journeys (e.g., decreasing distance, preferential attachment/spatial exploration, rationality) also hold online.

The knowledge gained will not only advance criminological theory, but will also help improve cybercrime prevention strategies. Findings would help identify where hackers hang out online—which would enable place- and person-based interventions—and understand how hackers select their targets, which would enable the development of situational measures to limit their access. Law enforcement agencies, such as the Dutch National Police or Europol, could benefit from this knowledge, as their specialized units could develop evidence-based strategies to reduce cybercrime.

Understanding offender mobility offline has served to develop criminological theory with a strong geographical component, such as the Crime Pattern Theory. My ambition is to take the first steps to do the same in the online environment.

Hilde Wermink (NSCR & Universiteit Leiden) &

Beate Völker (NSCR)

Op initiatief van het NSCR zaten Hilde en Beate het afgelopen jaar in een werkgroep samen met Dina Siegel (UU), Victor van der Geest (VU), en Karin van Wingerde (EUR) met als doel om PhDs in Criminologie op landelijk niveau bij elkaar te brengen en daarmee de community te versterken, en om meer duidelijkheid te schetsen in het cursusaanbod dat beschikbaar is voor hen.

Op 1 December vond de Kick-off meeting ‘PhDs in Criminology’ plaats waar 56 PhDs zich voor hadden aangemeld, het merendeel uit Nederland, maar een paar zelfs uit het buitenland. Het is fantastisch dat er een mooie groep PhDs van verschillende instanties bij elkaar kwam die dag. Het is waardevol dat zij elkaar in-person konden ontmoeten, en dat er informatie werd gedeeld over het cursusaanbod. Hieronder geven we een overzicht van de cursussen die op dit moment worden aangeboden.

De afdelingen criminologie organiseren samen met het NSCR nu een cursusaanbod dat voor PhD studenten in de criminologie maatwerk wil bieden. Helemaal overeenkomstig met de gedachte van ‘open science’ zijn deze cursussen voor iedere PhD student in het veld toegankelijk en gratis. Bestaande cursussen aan de verschillende Graduate Schools openen daarbij de deuren voor PhD studenten van andere locaties. Het NSCR organiseert nieuwe cursussen die door NSCR-onderzoekers worden verzorgd. Tevens zorgt het NSCR voor een certificaat waarmee credit points verkregen worden.

Naast het aanbieden van cursussen op maat, organiseren we ook minstens een keer per jaar een community event voor de PhD studenten in de criminologie. Informatie hierover en over de aanmeldprocedure voor de cursussen zal tijdig worden verspreid.

Cursussen door het NSCR georganiseerd:

- A journey through the Netherlands’ criminological landscape
- Systematic reviews
- NSC-R Data carpentry workshop
- Crime Mapping using QGIS
- How to conduct a scientific review
- Survey research with questionnaires
- From correlation to causation
- Criminal Networks
- Publishing your research paper
- Empirical Research Designs

Daarnaast worden cursussen aangeboden door verschillende universiteiten die onderdeel zijn van de Empirical Legal Studies (ELS) Academy. De cursussen staan open voor promovendi van de universiteit die de cursus aanbiedt, en er zijn (een beperkt aantal) plekken beschikbaar voor promovendi van andere universiteiten die zijn aangesloten bij de ELS Academy, i.e. EUR, UL, VU, UU, RUG. Promovendi die werken binnen een organisatie die niet is aangesloten bij de ELS Academy kunnen een verzoek doen om deel te nemen aan de cursus. Hieronder een overzicht van het cursusaanbod vanuit de ELS Academy:

1) Erasmus Universiteit Rotterdam

- Part 1. Advanced Empirical Legal Studies: Research Designs (on campus)

Aandacht op conceptueel niveau voor onder andere difference-in-difference, regression discontinuity, event studies, en survey experimenten.

- Part 2. Advanced Empirical Legal Studies: Research Designs – Applications (on campus)

Aandacht voor het toepassen van onder andere difference-in-difference, regression discontinuity, event studies, en survey experimenten.

- Computation Methods for Lawyers

Aandacht voor met name supervised and unsupervised automated text analysis (NLP) techniques en social network analysis in R.

2) Universiteit Leiden

- ELS Atelier

In deze cursus wordt de empirische cyclus doorlopen met een docent die expert is in een bepaalde methode. Er zijn bijvoorbeeld aparte trajecten voor kwalitatieve methoden (interviews) en kwantitatieve methoden (surveys en experimenten).

- ELS Lab Meetings

Deze meetings variëren van informele lunches tot in-depth discussions over een paper.

- Qualitative Empirical Research Methods in Law

In deze inleidende cursus komen verschillende kwalitatieve onderzoeksmethoden aan bod, waaronder focusgroepen, interviews, case study en participerende observatie.

- Quantitative Empirical Research Methods in Law

Deze inleidende cursus over kwantitatief onderzoek is toegankelijk voor mensen zonder kwantitatieve onderzoekservaring. Er kunnen onderzoeksproblemen worden voorgelegd gelinkt aan verschillende onderzoeksmethoden, waaronder observatie, enquêtes, interviews, en experimenten.

3) Universiteit Utrecht

- Introduction to Empirical (Legal) Research: Methods & Techniques

In deze cursus wordt aandacht besteed aan kwalitatief en kwantitatieve onderzoeksmethoden. De volgende onderdelen komen binnen de cursus aan bod: methodologische verantwoording, validiteit en betrouwbaarheid, statistische significantie, ethische vraagstukken en triangulatie.

4) Vrije Universiteit Amsterdam

- Empirical Design

In deze cursus gaan promovendi zelf aan de slag met empirical designs voor criminologisch wetenschappelijk onderzoek. Er wordt bijvoorbeeld aandacht besteed aan passende empirical design bij bepaalde onderzoeksvragen. De cursus is bedoeld voor promovendi die zich in de beginfase van het promotietraject bevinden.

5) Rijksuniversiteit Groningen

- *Introduction to empirical legal research*

In deze cursus worden empirische onderzoeksmethoden geïntroduceerd, zoals case study onderzoek, interviewtechnieken en enquêtes. De cursus is gericht op het schrijven van een onderzoeksvoorstel.

- *Quantitative research methods*

Deze cursus is gericht op informatie over de basisconcepten die gebruikt worden in kwantitatief onderzoek door verschillende methoden verder te behandelen

- *Interview Techniques*

De cursus biedt een inleiding tot de fundamentele theoretische, methodologische en praktische aspecten van kwalitatief interviewen.

Het is overigens nog goed om te melden dat het cursusaanbod aan verandering onderhevig is. Zo kunnen bovenstaande cursussen enigszins aangepast worden, en is het aan te raden om de website goed in de gaten te houden. Ook hopen we het cursusaanbod de komende tijd uit te breiden, en zullen er vaker events worden georganiseerd voor PhDs in Criminologie in Nederland. Daarover later meer!

Promovendi Rubriek

Vanaf deze editie van de Criminoloog hebben we de nieuwe promovendirubriek! In deze rubriek krijgen promovendi het platform om te vertellen over hun promotieonderzoek. Wil jij ook iets vertellen over je proefschrift? Mail dan naar: Hiah@law.eur.nl

Promotieonderzoek: Met de vlam in de pijp door Europa. De arbeidssituatie van internationale vrachtwagenchauffeurs: constructies en percepties

Anke van der Hoeven (Universiteit Leiden)

Waar ging je promotieonderzoek over?

Veel zwaar en essentieel transportwerk in onder meer Nederland wordt gedaan door intra-EU vrachtwagenchauffeurs. In mijn proefschrift worden deze -hoofdzakelijk buitenlandse- arbeidskrachten voor het voetlicht gebracht.

Ik heb dit gedaan door de arbeidssituatie van deze chauffeurs te analyseren waarbij gefocust is op het gebruik van arbeidsrechtelijke (schijn)constructies en de percepties daarover van de chauffeurs. Daartoe is gebruik gemaakt van zowel juridische als empirische methoden. Uit de interviews met de in totaal 32 chauffeurs voornamelijk afkomstig uit Polen, Roemenië, Bulgarije, Litouwen, Bulgarije en Oekraïne komt naar voren dat nog niet een derde van hen werkt op basis van een (schijn)constructie. Tevens blijkt dat de chauffeurs die op zo'n constructie weken niet per se slechter af zijn qua arbeidsvoorwaarden- en omstandigheden dan de chauffeurs waarbij geen sprake is van een (schijn)constructie. Dit beeld is genuanceerder dan wat over de arbeidssituatie van deze chauffeurs in de media en door de vakbond wordt geschetst.

Wat heb je geleerd van het promotietraject?

Van mijn promotietraject heb ik geleerd dat doorzettingsvermogen, creativiteit en passie belangrijke eigenschappen zijn om een onderzoek als dit tot een goed einde te brengen. Daarnaast is ben ik ervan overtuigd dat praten met betrokkenen in een onderzoek zeer waardevol is en aan abstracte materie de menselijke maat toevoegt.

Waar kijk je naar uit nu je het promotieonderzoek hebt afgesloten?

Ik heb dit onderzoek met veel plezier gedaan en blijf geïnteresseerd in de transportsector en de arbeidssituatie van internationale vrachtwagenchauffeurs. Ik kijk er naar uit om dit onderzoek voort te zetten. Daarnaast is het mijn bedoeling om te publiceren over onderwerpen die wel in de interviews aan de orde zijn geweest, maar die ik niet heb opgenomen in mijn proefschrift. Mijn nieuwe baan als Universitair Docent Arbeidsrecht bij Tilburg University biedt daar alle mogelijkheden toe.

Promotieonderzoek: Unravelling unauthorized migrants' legal consciousness processes

Mieke Kox (Erasmus Universiteit Rotterdam)

Vertel eens over je promotieonderzoek?

Natiestaten maken in toenemende mate gebruik van 'het recht' om onrechtmatig verblijf van vreemdelingen tegen te gaan. Deze staten ervaren echter uiteenlopende beperkingen om onrechtmatig verblijvende vreemdelingen daadwerkelijk te laten terugkeren. Daarbij leidt de inzet van het recht er mede toe dat deze vreemdelingen met moeilijke omstandigheden worden geconfronteerd. Dit roept de vragen op hoe het recht er voor deze vreemdelingen toe doet en wat dit betekent voor de werking van het recht. Mijn proefschrift beantwoordt deze vragen op basis van multi-site etnografisch onderzoek onder 105 (voormalig) onrechtmatig verblijvende vreemdelingen in Nederland, Suriname en Nigeria en participerende observaties in de Nederlandse vreemdelingenketen. Het biedt inzicht in twee uiteenlopende *legal consciousness* processen van deze vreemdelingen waarbinnen vreemdelingen het recht op verschillende wijzen ervaren, hier betekenis aan geven en hiermee interacteren. Het recht doet er echter toe voor al deze vreemdelingen. Beide processen laten namelijk zien dat het recht constitutief gezien erg machtig is vanwege de invloed die het heeft op het dagelijkse leven, de identiteit, de sociale positie, de relatie met de overheid en het welzijn van de vreemdelingen. Tegelijkertijd is het recht in instrumentele zin machteloos doordat het deze vreemdelingen slechts beperkt aanzet om Nederland te verlaten en maar ten dele door de Nederlandse overheid afgedwongen kan worden. Deze processen bieden zo inzicht in de juridische, morele en instrumentele beperkingen van het recht. Mijn proefschrift eindigt daarom met een pleidooi voor een op mensenrechten gebaseerde, empirisch legitieme en gedifferentieerd gebruik van het recht in het vreemdelingendomein die meer recht doet aan de beginselen van het recht.

Wat heeft dit promotieonderzoek je gebracht?

Dit promotieonderzoek heeft me enorm verrijkt. Het heeft me naar uitdagende onderzoekslocaties in Nederland, Suriname en Nigeria geleid. Het heeft me met veel verschillende mensen in contact gebracht. Het heeft me bovendien de gelegenheid geboden om les te geven, conferenties te bezoeken en organiseren, presentaties te geven en de thematiek met tal van betrokkenen te bespreken. Hoewel het onderzoek soms erg heftig was gezien alle emoties in het onderzoeksveld, heb ik er enorm veel van geleerd en ontzettend van genoten.

Aankondigingen vanuit de vereniging

Save the date: NVC-congres '24

Kom je ook naar ons feestje? De Nederlandse Vereniging voor Criminologie wordt namelijk 50 jaar!

Data: 6 en 7 juni 2024

Locatie: Kamerlingh Onnes-gebouw, Leiden

Thema: 50 jaar NVC

50 jaar NVC – pardon, NVC – is niet niks. In deze jaren is er nogal het een en het ander gebeurd, zowel op maatschappelijk gebied als op criminologisch gebied. Intergenerationele overdracht heeft namelijk niet alleen betrekking op deviant gedrag, maar natuurlijk ook op het geheel van de criminologie zelf!

Vijf decennia aan werk vragen niet alleen om een terugblik, maar ook om een vooruitblik: hoe zouden de komende vijftig jaar van de Nederlandse criminologie er uit moeten gaan zien in onderzoek en onderwijs? Hebben we in Nederland voldoende actuele kennis en kunde in huis om de toekomst vol vertrouwen tegemoet te gaan, of is er nog werk aan de winkel? Hoe kunnen we kennis en kunde uit praktijk en wetenschap beter met elkaar verbinden?

Een gedetailleerde Call for Papers volgt via email, op onze website criminologie.nl en via de reguliere marketingkanalen.

Prijsvraag 50 Jaar NVC: Dineren met je held(in)

Een held(in) wordt in de Dikke van Dale omschreven als 'iemand die uitblinkt door moed' – wie is of wat maakt volgens jou een heldin/held in de criminologie?

In het kader van het NVC 50-jarig bestaan en het congressthema 'intergenerationele overdracht', nodigen we graag junioronderzoekers en promovendi in de criminologie uit om te reflecteren op, of zelfs te betogen, welke wetenschapper zij zien als een criminologieheld(in). Voor welke theoretische en/of methodologische bijdrage bewonder jij deze wetenschapper? Of bewonder jij deze persoon voor het uitblinken in publiekscommunicatie van onderzoek, haar/zijn enthousiasmerende colleges en presentaties, de invloed van haar/zijn werk op de (beleids) praktijk? Of zijn het de persoonlijke kenmerken waarvoor jouw heldin/held erkenning dient te ontvangen, zoals een bepaalde manier van (samen)werken of een ongekennde passie voor het vak? Laat ons de antwoorden op (een aantal van) deze vragen lezen in jouw bijdrage. De twee meest overtuigende en creatieve bijdragen worden beloond met een dinercheque ter waarde van max. 150 EUR waarmee je uiteten kan gaan met jouw heldin/held.

Criteria:

- Max. 600 woorden.
- Gebruik van beeldmateriaal (foto's, afbeeldingen) is toegestaan.
- Het moet gaan om een criminologe/criminoloog die op het moment nog leeft en in Nederland woonachtig is (iemand laten overvliegen mag ook, maar wij voorzien alleen in het diner).
- De winnende bijdragen worden gepubliceerd in de volgende NVC nieuwsbrief en er kan ook tijdens het NVC congres enige aandacht besteed worden aan de uitkomsten van deze prijsvraag.
- Bijdrage voor 1 april 2024 mailen naar info@criminologie.nl
- De ingezonden bijdragen worden door het Bestuur beoordeeld op stijl, creativiteit en overtuigingskracht.
- Het NVC bestuur helpt de winnaars contactleggen met hun heldinnen/helden.

We kijken uit naar de inzendingen!

Promoten activiteiten via externe agenda op NVC-website

Alle congressen, workshops en overige activiteiten die voor criminologen relevant zijn en die buiten het NVC om worden georganiseerd kunnen op verzoek op de externe agenda van de website worden geplaatst.

Stuur hiervoor een e-mail met een omschrijving van de activiteit en de link naar de webmaster, Hannah Kool HKool@nscr.nl

NVC Subsidies

Aanvragen NVC-subsidies voor 1 maart 2024

De Nederlandse Vereniging voor Criminologie heeft als doelstelling de criminologie in Nederland te bevorderen. Om jonge criminologen te ondersteunen bij het opzetten en uitvoeren van onderzoek stelt de NVC een subsidie van maximaal €1500 per persoon beschikbaar. Twee keer per jaar (1 maart en 1 september) kan een aanvraag voor deze subsidie worden ingediend. Het bestuur zal maximaal twee subsidieaanvragen per ronde honoreren. De gemotiveerde aanvraag kan uiterlijk 1 maart of 1 september naar info@criminologie.nl gestuurd worden.

Ook interesse? Meer informatie over de aanvraagprocedure vind je op: NVC Subsidie – Nederlandse Vereniging voor Criminologie

Willem Nagelprijs '24

De Nederlandse Vereniging voor Criminologie (NVC) looft eens per twee jaar de Willem Nagelprijs uit aan de auteur van een proefschrift dat een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan de criminologie. Dit is werk dat excelleert in originaliteit, verbeeldingskracht, wetenschappelijk belang, toegankelijkheid en maatschappelijke relevantie. Voor de Willem Nagelprijs 2024 komt werk in aanmerking dat in de periode tussen **1 juli 2021 en 1 september 2023** is verschenen aan een Nederlandse universiteit. De dissertaties mogen in het Nederlands of het Engels geschreven zijn. Hiervoor werden *alle promotoren* verbonden aan een Nederlandse opleiding criminologie of aanverwante discipline opgeroepen om voor de deadline van 1 december een of meerdere proefschrift(en) te nomineren.

Er zijn dit jaar 11 werken genomineerd voor deze prijs. De dissertaties zullen in de komende periode beoordeeld worden door een onafhankelijke jury, bestaande uit Prof. Dr. Mr. Marc Schuilenburg, Dr. Tanja van Veldhuizen en Dr. Martina Althoff. De prijs wordt door de jury uitgereikt tijdens een plenaire sessie op het NVC-congres in juni 2024.

Voor meer informatie over de Willem Nagelprijs, zie: <https://criminologie.nl/prijzen/willem-nagelprijs/>

Colofon

Redactie & vormgeving:

Jing Hiah

info@criminologie.nl

www.criminologie.nl

Correspondentieadres:

De Criminoloog

Postbus 71304

1008 BH Amsterdam